

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **D. K.**, nar. X,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem X,

zastoupený advokátem JUDr. Ludvíkem Hynkem,
se sídlem Václavské náměstí 2074/37, Praha,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha,

za účasti osob zúčastněných na řízení:

- 1) **M. K.**,
zastoupený zákonnou zástupkyní **J. P.**,
- 2) **J. P.**,
oba bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2020, č. j. MV-156136-4/SO-2020,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce je cizincem, jemuž byl povolen trvalý pobyt občana 3. státu na území České republiky od 25. 3. 2010. Dne 6. 3. 2020 zahájilo Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) z moci úřední řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 77 odst. 2 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 31. 7. 2019, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutím ze dne 14. 4. 2020, č. j. OAM-709-12/ZR-2020, ministerstvo zrušilo platnost povolení žalobce k trvalému pobytu dle právě citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců (výrok I.) a stanovilo mu lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území (výrok II.). Důvodem bylo pravomocné odsouzení žalobce soudem České republiky ze spáchání úmyslného trestného činu podle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 4 let. V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaná rozhodnutí ministerstva ve výroku I. potvrdila, a výrok II. změnila tak, že lhůtu k vycestování stanovila na 30 dnů od právní moci rozhodnutí žalované o odvolání, příp. 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

2. Žalobce v žalobě podané podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), předně namítal, že mu ministerstvo neumožnilo seznámit se se správním spisem, i když mu byla známa skutečnost, že je žalobce umístěn ve vazbě. Ministerstvo jej mělo výslovně upozornit na možnost, že se v případě zájmu žalobce za ním dostaví do vazby za účelem seznámení se se správním spisem. Žalobce zároveň nesouhlasí s posouzením tohoto postupu žalovanou.
3. Dále žalobce nesouhlasil s hodnocením významu důsledků zrušení povolení k trvalému pobytu pro žalobce. Získat jakékoliv povolení k pobytu na území za situace, kdy žalobce nemá čistý trestní rejstřík, je prakticky nemožné. Pokud by bylo pravdivé tvrzení žalované, že zrušení trvalého pobytu a stanovení lhůty k vycestování není správním vyhoštěním, pak by žalobci mělo být umožněno či ponecháno méně výhodné pobytové oprávnění. V důsledku zrušení trvalého pobytu přijde žalobce o možnost pracovat na území České republiky, stýkat se s rodinou a společně splácet hypotéku se svou matkou, s kterou si pořídil bytovou jednotku na úvěr. Pokud by správní orgány neřešily případ žalobce tzv. od stolu, pak by získaly informace, že žalobce na území České republiky pracoval, řádně platil daně a pojištění, má na území spoustu přátel a rodinu a považuje Českou republiku za svou vlast. Správní orgány se nezajímaly o to, z jakého důvodu žalobce spáchal trestnou činnost (těžká závislost na drogách), zda se ve výkonu trestu chová řádně, že chce po propuštění pokračovat v odvykání drogové závislosti a že je v této snaze důležitá i pomoc rodiny. Navíc podmínky v pokračování léčby závislosti na Ukrajině v současné době neexistují. Žalovaná si odporuje, pokud v odůvodnění napadeného rozhodnutí sice uvádí, že dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, na druhé straně státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě vymezených případů. V projednávané věci se však nejedná o zásah do práva, ale o výkon a dodržování takového práva. Napadenými rozhodnutími tak bylo významně zasazeno do soukromého a rodinného života žalobce.
4. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí ministerstva, zrušil.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla námitky žalobce jako nedůvodné a ve zbytku odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
6. Žalobce v replice ze dne 30. 5. 2021 setrval na svém stanovisku, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s posouzením přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života, což je v rozporu s čl. 8 Úmluvy a s čl. 6 odst. 2 ve spojení s čl. 17 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003, o právu na sloučení

rodiny. Ochrana rodinného života se týká nejen žalobce, nýbrž i jeho matky a bratra. Žalobce uvedl, že by správní orgány měly vyslechnout jeho matku a bratra za účelem posouzení povahy a intenzity rodinných vazeb, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 347/2019-33. Správní orgány při rozhodování nepřihlédly k doporučení Rady Evropy č. 1504 z roku 2001, o zákazu vyhošťování dlouhodobě pobývajících přistěhovalců, dle kterého by k vyhoštění mělo být přistupováno pouze výjimečně v situacích, kdy další setrvání cizince představuje skutečnou hrozbu pro stát. Žalobce si je vědom, že ve věci nejde o vyhoštění, nicméně s přihlédnutím k situaci na Ukrajině a na tamním zastupitelském úřadu České republiky se důsledky zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podobají důsledkům správního vyhoštění. Žalobce odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek ve věci č. 54273/00, *Boultif proti Švýcarsku*, nebo rozsudek ve věci č. 46410/99, *Üner proti Nizozemsku*) a Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Azs 28/2020-38) zabývající se problematikou zrušení pobytového oprávnění cizince a přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinné a soukromého života cizince. Ve zbytku zopakoval svou žalobní argumentaci.

7. Žalobce přípisem ze dne 3. 8. 2021 doplnil, že v současné době žije a vede společnou domácnost s J. P., s kterou má nezletilého syna M. narozeného v X (k této skutečnosti žalobce doložil rodný list a výsledkovou zprávu k určení otcovství ze dne 26. 7. 2021). Dále uvedl, že byl dne 29. 7. 2021 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, přičemž zkušební doba mu byla stanovena v délce 4 let za současného stanovení dohledu a omezení, zároveň bude podstupovat ambulantní léčbu nealkoholické závislosti.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

8. Nezletilý syn žalobce uplatnil práva osoby zúčastněné na řízení. Jeho matka se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 28. 7. 2022. Uvedla, že se s žalobcem seznámila v roce 2016, střídavě pak bydleli u rodičů nebo matky žalobce. S žalobcem po jeho propuštění z výkonu trestu hospodaří a vychovávají syna M., narozeného v X. Matka nezletilého zapsala žalobce do rodného listu později, neboť po jeho narození nastoupil do výkonu trestu. Dále uvedla, že s ohledem na chování žalobce po jeho propuštění z výkonu trestu není nebezpečím pro Českou republiku, návykové látky neužívá, léčí se na klinice adiktologie a je pod dohledem probační služby. Plně se ztotožnila s žalobní argumentací ohledně nesprávného hodnocení důsledků zrušení povolení k trvalému pobytu na soukromý a rodinný život žalobce, jakož i možnostmi žalobce získat jiné pobytové oprávnění na území České republiky.

Průběh jednání před soudem

9. Při jednání dne 23. 9. 2022 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Soud provedl důkaz rodným listem osoby zúčastněné na řízení a listinou „*Výsledková zpráva o určení otcovství*“, z nichž vyplynulo, že žalobce je otcem osoby zúčastněné na řízení č. 1. Rovněž provedl důkaz rozhodnutím ministerstva ze dne 8. 9. 2022, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu z důvodu, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.
10. Soud odmítl návrh žalobce na vypracování znaleckého posudku ohledně posouzení vlivu pomoci rodiny na úspěšném dokončení léčby žalobce v drogové závislosti, neboť soud o snaze žalobce zbavit se závislosti nepochybuje, avšak tato okolnost není pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí podstatná – nadto žalobce při jednání uvedl, že na tomto důkazním návrhu již netrvá. Soud rovněž neprovedl navržené výslechy žalobce,

jeho matky, osoby zúčastněné na řízení č. 2 a její matky, jelikož tyto výsledky měly směřovat k prokázání aktuálních vztahů v okolí žalobce, což však pro rozhodnutí věci není z níže uvedených důvodů relevantní (viz bod 25 rozsudku).

Posouzení věci soudem

11. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
12. V dalším kroku soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. Podstatou projednávané věci je, zda správní orgány hodnotily význam důsledků zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky v souladu se zákonem.
14. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci. Žalobci, jakožto cizinci s ukrajinskou státní příslušností, bylo od 25. 3. 2010 uděleno povolení k trvalému pobytu občana 3. státu. Platný trvalý pobyt má v České republice také matka a bratr s rodinou.
15. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 13. 2. 2020, sp. zn. 4 T 112/2019, byl žalobce uznán vinným, že neoprávněně prodal, jinak jinému opatřil a pro jiného přechovával omamnou a psychotropní látku ve značném rozsahu, čímž spáchal zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku. Žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 roků a k trestu propadnutí věci. Rozsudek nabyl právní moci dne 13. 2. 2020.
16. Dále je ve spise založen opis z evidence rejstříku trestů žalobce a další dva rozsudky, a to rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 6. 1. 2016, sp. zn. 1 T 55/2015, kterým byl žalobce odsouzen za přečin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2 trestního zákoníku, k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců se stanovením zkušební doby 1 roku a k trestu propadnutí věci. Rozsudek nabyl právní moci dne 6. 1. 2016. Dále byl žalobce rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. 4. 2016, sp. zn. 5 T 67/2016, odsouzen za přečin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2 trestního zákoníku, k souhrnnému podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců se stanovením zkušební doby 36 měsíců a trestu propadnutí věci (současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku ze dne 6. 1. 2016, sp. zn. 1 T 55/2015). Rozsudek nabyl právní moci dne 18. 4. 2016.
17. Na základě skutečností zjištěných z rozsudků a z opisu z evidence rejstříku trestů ministerstvo shledalo, že je naplněna podmínka pro zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, a doručením oznámení dne 6. 3. 2020 bylo zahájeno správní řízení v této věci. Rozhodnutím ze dne 14. 4. 2020 zrušilo platnost povolení žalobce k trvalému pobytu a stanovilo mu lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území. Žalovaná výrok o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce aprobevala.

18. Soud předně nezpochybnuje, že se žalobce od zahájení správního řízení nacházel ve vazbě, což ostatně vyplývá i z příložených doručenek k výše citovaným písemnostem. Vzhledem k tomu, že žalobce v projednávané věci nebyl v postavení žadatele, a proto mu nemohlo být plně vyhověno, a ani se výslovně nevzdal práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, bylo povinností správního orgánu dát žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Z obsahu správního spisu vyplývá, že ministerstvo tak učinilo, neboť jednak žalobce poučilo o možnosti nahlížet do spisu již v rámci oznámení o zahájení správního řízení doručeném žalobci dne 6. 2. 2020, jednak jej poučilo o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve vyznění doručeném žalobci dne 20. 3. 2020. Ačkoliv byl žalobce omezen na svobodě, má soud za to, že žalobci nic nebránilo, aby ministerstvu (korespondenčně) sdělil, že má zájem uplatnit své právo ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Ministerstvo ostatně vyzvalo žalobce, aby ve lhůtě 7 dnů sdělil, zda má zájem seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Pokud by žalobce sdělil, že zájem má, bylo by již na ministerstvu, aby toto procesní právo žalobce naplnilo. Zároveň je třeba poznamenat, že žalobce ve vyjádření ze dne 23. 3. 2020 oznámil, že jej v daném řízení bude zastupovat zmocněnec - advokát. Žalobce tak mohl i prostřednictvím svého zmocněnce požádat např. o poskytnutí kopie správního spisu nebo jeho části ve smyslu § 38 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Taková žádost ovšem nebyla podána a ani z obsahu vyjádření žalobce nevyplývá, že by měl zájem seznámit se s obsahem správního spisu sám přímo ve vazební věznici. Soud by přitom zpřístupnění kopie správního spisu k žádosti zástupce žalobce považoval, pro hájení žalobcových práv, za plně dostačující. Navíc žalovaná v napadeném rozhodnutí k této námitce uvedla, že pokud by žalobce projevil zájem o nahlížení do spisu, je běžnou praxí, že se ministerstvo dostaví do věznice za cizincem, který je ve výkonu trestu (viz str. 6 odstavce čtvrtý napadeného rozhodnutí). S ohledem na shora uvedené tak soud uzavírá, že ministerstvo žalobce nijak neomezovalo v jeho právu seznámit se s obsahem správního spisu, naopak jej zcela v souladu se správním řádem poučilo o jeho procesních právech. Žalobce tak fakt, že svého práva nevyužil, nemůže přičítat k tíži správním orgánům. Tato námitka je proto nedůvodná.
19. Nedůvodnou je dále také námitka žalobce, že správní orgány rozhodly o zrušení trvalého pobytu tzv. od stolu, resp. konstatovaly jeho odsouzení, aniž by zkoumaly konkrétní okolnosti a důvody, které jej vedly k páčání trestné činnosti. K tomu soud uvádí, že nebylo úlohou správních orgánů, aby přezkoumávaly či samy posuzovaly závěry učiněné soudem v trestním řízení. Pro rozhodnutí v řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců byl rozhodující výrok pravomocného rozsudku v trestní věci. V posuzovaném případě správní orgány zjistily, že byla naplněna jedna z podmínek obsažená v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, tedy že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestné činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Pokud tedy byla splněna podmínka dle výše citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců, je zde zakotvena i povinnost správního orgánu zrušit platnost povolení k trvalému pobytu bez možnosti správního uvážení. Za takové situace navíc není na místě posuzovat, zda má žalobce jinou možnost získat následně jiné pobytové oprávnění k pobytu na území České republiky. Pokud se správní orgány k této otázce vyjádřily, nesouvisí to s předmětem daného řízení a takové vyjádření nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, které bylo na základě uvedených podkladů pro rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem.
20. Dále se soud zabýval námitkami žalobce ohledně nesprávného posouzení přiměřenosti

dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Soud zdůrazňuje, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanoveno zkoumání přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. V rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, který se vztahoval stejně jako v nyní projednávané věci k § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud uvedl: „Z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího zkoumání přiměřenosti z hlediska zásahu zrušujícího rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno bez ohledu na jeho rodinný či soukromý život“. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však rovněž vyplývá, že správní orgány jsou povinny se zabývat, nad rámec jejich povinnosti stanovené v § 174a zákona o pobytu cizinců, možným porušením čl. 8 Úmluvy, který je přímo aplikovatelný (k tomu např. rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29), v situaci, kdy cizinec před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy dostatečně konkrétně namítne (viz rozsudky ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, či ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, a tyto závěry potvrzuje i rozsudek ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Azs 28/2020-38, na který odkazoval žalobce).

21. Jak v těchto případech Nejvyšší správní soud konstatoval, čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy (srov. rozsudek ze dne 27. 2. 2020, č. j. 1 Azs 450/2019-31). Ze správního spisu vyplývá, že žalobce namítal dopad do svého soukromého a rodinného života v průběhu řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Konkrétně uvedl, že na území České republiky žije jeho matka a bratr, že na Ukrajině nemá žádné vazby a že si s matkou a bratrem pořídili nemovitost, přičemž ji splácí z hypotečního úvěru. Ministerstvo ve svém rozhodnutí uvedlo, že podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců mu nepřísluší se zabývat dopadem do soukromého a rodinného života cizince. Dále konstatovalo, že nemá za to, že by byl v projednávaném případě porušen čl. 8 Úmluvy, neboť bylo v zájmu národní a veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti a ochrany zdraví, aby na území České republiky nebyl umožněn pobyt cizinci, který zde páchá tak závažnou a úmyslnou trestnou činnost. Podle ministerstva musel zákonodárce dodržení mezinárodních závazků promítnout i do § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť za situace, kdy je cizinec odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky, je zrušení trvalého pobytu automaticky přiměřené svým dopadem do soukromého a rodinného života. Ministerstvo z Cizineckého informačního systému zjistilo, že je žalobce bezdětný a svobodný, a nebyl držitelem živnostenského oprávnění ani nebyl zapsán v žádné obchodní společnosti. Na území České republiky pobývá jeho matka, která má na území trvalý pobyt, a jeho bratr s rodinou. Dle ministerstva ovšem tyto skutečnosti nepřevážily nad negativními okolnostmi chování žalobce spojenými s jeho trestnou činností. Navíc ministerstvo uvedlo, že žalobce má stále možnost usilovat o jiné

pobytové oprávnění na území České republiky, byť nebylo možné vyloučit, že může být přihlédnuto k jeho trestní historii. Žalovaná takové hodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce aprobovala.

22. Předně soud nemůže souhlasit s tvrzením ministerstva, že v případě naplnění hypotézy stanovené v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je zrušení trvalého pobytu automaticky přiměřené svým dopadem do soukromé a rodinného života cizince. Jak bylo uvedeno výše, pokud cizinec před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy dostatečně konkrétně namítne, správní orgány jsou povinny se takovými dopady rozhodnutí zabývat. Avšak ministerstvu je třeba dát za pravdu potud, že v projednávaném případě byly žalobcem tvrzené dopady do jeho soukromého a rodinného života konstatovány pouze obecně; například v případě vlastnění tvrzené nemovitosti žalobce nepředložil doklad o úvěru, jak ve vyjádření ze dne 23. 3. 2020 avizoval, nebo neuvedl, jaké konkrétní důsledky by mělo rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na jeho rodinné příslušníky, o nichž se zmínil (matka a bratr). Soud má za to, že s ohledem na absenci konkrétně vyargumentované nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobcem správní orgány posoudily přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce zcela dostatečně. Soud rovněž dává za pravdu správním orgánům, že žalobcem namítané rodinné vazby nejsou dostatečnou „protivahou“ k trestné činnosti žalobce směřující proti veřejnému zájmu České republiky. Žalobce se dopustil opakovaně (i po předcházejících odsouzeních) natolik závažného protiprávního jednání (přechovával drogy za účelem jejich prodeje, a to ve značném rozsahu), že zásah do jeho soukromého a rodinného života i do soukromého a rodinného života členů jeho rodiny (matky a bratra) nelze považovat za nepřiměřený. Tato námitka je proto nedůvodná.
23. Žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 347/2019-33, v němž kasační soud dospěl k závěru, že neprovedení výslechů rodinných příslušníků cizince mělo za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu. Dle názoru soudu se ovšem skutkové okolnosti uvedeného případu podstatně lišily od nyní posuzované věci již jen proto, že rodina stěžovatele zahrnovala nezletilé dítě, jehož zájmy byly správní orgány povinny hodnotit dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalobce ovšem v průběhu správního řízení netvrdil (a správním orgánům to ani jinak nebylo známo), že má na území České republiky nezletilého syna, stejně tak v žalobě netvrdil, že by se v průběhu správního řízení domáhal provedení výslechu matky a bratra, a správní orgány takový výslech opomenuly provést. Tuto argumentaci uplatnil žalobce až v replice, tedy opožděně, a soud se jí proto nemůže v souladu s § 71 odst. 2 s. ř. s. zabývat.
24. Dále je nutno doplnit, že žalobce až v průběhu řízení o jeho žalobě před zdejším soudem konstatoval, že má na území České republiky syna, který se narodil v listopadu 2018, tedy ještě před vydáním rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Tuto skutečnost prokázal rodným listem, přičemž důvodem vyznačení změny v rodném listě nezletilého syna byla listina „Výsledková zpráva o určení otcovství“ ze dne 26. 7. 2021. Současně tvrdil, že na území České republiky žije a vede společnou domácnost s družkou J. P., občankou České republiky. Žalobce ovšem neuváděl, že by si této skutečnosti nebyl vědom v průběhu správního řízení nebo v době podání žaloby. Stejně tak tomu nasvědčuje i vyjádření matky nezletilého syna, která uvedla, že otce (žalobce) zapsala do rodného listu

syna až později po narození syna, neboť žalobce nastoupil do výkonu trestu, ale že spolu žili již předtím a i během výkonu trestu odnětí svobody spolu byli prakticky v každodenním telefonickém kontaktu. Pokud tak žalobce namítal až v replice ze dne 3. 8. 2021, že má na území České republiky nezletilého syna a žije se svou družkou, pak takovou skutečnost uvedl vůbec poprvé. Přitom soud zdůrazňuje, že i v řízení zahajovaném *ex offio* je na cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka zrušení trvalého pobytu spočívající v nepřiměřeném zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života, a aby o tom nabídl důkazy, neboť je to právě tento cizinec, jemuž jsou takové skutečnosti známy především (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 6/2019-42, bod 35). Žalobce tak v průběhu správního řízení neučinil, učinil tak až v řízení před zdejším soudem, navíc více než sedm měsíců po podání žaloby. Jedná se tedy o žalobní námitku opožděnou, protože byla vznesena až po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby podle § 71 odst. 2 s. ř. s. (napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 30. 11. 2020 a žaloba doplněna o další žalobní bod až dne 3. 8. 2021, posledním dnem lhůty pro podání žaloby byl přitom den 30. 12. 2020). Soud se jí proto nemohl věcně zabývat. Pro úplnost soud dodává, že včasné neuplatnění žalobního bodu nelze zhojit ani vyjádřením osoby zúčastněné na řízení, neboť osoba zúčastněná na řízení není oprávněna vymezovat žalobní body.

25. Soud závěrem dodává, že pro posouzení věci je nerozhodné, že žalobce byl dne 29. 7. 2021 podmíněčně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, přičemž mu byla stanovena zkušební doba v trvání 4 let, a mj. se má podrobit léčení závislosti na návykových látkách, jak
v replice ze dne 3. 8. 2021. Podmíněné propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody, k němuž došlo až po vydání napadeného rozhodnutí, zmiňovaná léčba závislosti, případně aktuální osobní a rodinné poměry žalobce jsou skutečnostmi, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, a proto k nim nelze dle § 75 odst. 1 s. ř. s. přihlídnout (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 49/2020-35, nebo ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Azs 315/2016-29). Navíc tyto skutečnosti nic nemění na tom, že žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody přesahujícímu 3 roky a že tím naplnil podmínku pro zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Dále je nutno podotknout, že žalobci bylo odňato nejvyšší pobytové oprávnění. Neznamená to však, že mu bude zapovězeno vstoupit a pobývat na území České republiky (jako např. v případě správního vyhoštění), jak žalobce namítal. Žalobci nic nebrání, aby si požádal o udělení jiného pobytového oprávnění, přičemž v rámci řízení o takové žádosti bude možné zohlednit nově nastalé skutečnosti (včetně aktuální situace na Ukrajině) i nejlepší zájem dítěte – osoby zúčastněné na řízení č. 1. Ostatně provedeným dokazováním bylo zjištěno, že žalobce takovou žádost podal, přičemž ministerstvo se ve svém rozhodnutí jeho aktuálními rodinnými poměry zabývalo (správnost tohoto vypořádání soud nijak neposuzuje, neboť to není předmětem řízení).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Soud tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Napadené rozhodnutí bylo vydáno plně v souladu se zákonem a mezinárodními závazky České republiky, respektuje základní zásady správního řízení a nelze mu vytýkat ani nepřiměřenost. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na

náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

28. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, přičemž současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž by jim měl přiznat právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu